

הנבחרת
מירה מנחשון הובאה לחדר סגור בירושלים. לאחר שמשה אלחזף, מסר את המעטפה הסגורה לידי צחי, נסגרו בחדר ומירה התלבטה בפתרון החידה (משמאל).

בות של קיבוץ נחשון מיהרה מדים הבאים בחשבון, התיישבה וקרת בהנאה את הנעשה והנשמע.

מכונת הגל הקל של גבי דורון, מנהל שירותי הפירסומת, כבר עמדה והיכתה. יצאנו מירושלים. התחנה הראשונה — לוד. „אין עוד טלביזיה“ נימק צחי את בחירת מקום החיפוש הפעם, „אבל אם העולם הזה כבר מצלם, או שהמטמונאית תהיה לפחות יפה!“ חדר ההמתנה של נמל-התעופה היה מלא וצפוף. ניגשנו ישר לדוכן החברה הממליתית לתיירות, מאחורינו ניבטו שלושה פרצופים חייניים של דיילות צעירות. עלינו לקומה השניה, אל האחרית. צחי היה בטוח בהצלחתו. „אני כשלעצמי כבר בחרתי במטמונאית“, הודיע לי. הוא התכוון לקיצונית משמאל. האחרית הייתה סימפטית מאוד: „אנחנו נבחר דיילת כמועמדת לתחרות, ונדויע לכם עליה תוך שבוע.“

„אבל אנחנו חייבים לקחתה אותה אתנו עוד היום“, בהיר לה צחי בסבלנות. הדיילת המאושרת הייתה עדנה ברכה. היא סיימה את קורס הדיילות לפני חודשים אחדים. קורס לידיעת הארץ? — 10 שעות במסגרת קורס הדיילות.

ברכה לבטחה

עדנה ברכה, היפהפיה השתחררת, ריר צה עד מאוד להשתתף בתחרות. אבל הנימוס מחייב לסרב. בתחילה היא מסרבת עד לשאלה הראשונה של צחי שנועדה לבי תון את ידיעותיה של עדנה בתולדות הארץ. או מתחיל כבר צחי לסרב. שאלה ראשונה: „מי היו ראשי העירייה של תל-אביב?“

עונה: (בהבעת בטחון) „בלון...“ (שתי קה ארוכה) בלון... (שתיקה ארוכה).

דממה בת דקה וחצי. האחרית מחליפה צבעים על הכסא. צחי נבוך.

צחי: (מנסה לעזור) „מי היה ראש העירייה הראשון של תל-אביב?“

השתיקה נמשכת.

עונה: „ידיעת, אבל שכחתי!“

הסטוריה משוחזרת

...סרנו משם למדרשה על שם רופין — וגילינו כי החקלאות בידיים נאמנות... בסיבוב בית-ליד שוכנת המדרשה ללימודים דים חקלאיים — התחנה השניה בנתיב חי פושינו. השעה כבר 11, ועד שעה חמש עלינו להיות בירושלים, סגורים בבתי המלון עם הנבחר המאושר.

קבלת-הפנים במוכירות היתה חמה ולבי בית. לאחר המתנה של חצי שעה עד ארו

חת-צהריים התאספו כעשרה מורי חקלאות, שנמצאו במקום בהשתלמות. כל אחד היה מוכן לנכות באלף לירות — רק שיבחרו בו. צחי מוכן, אבל בתנאי: „מי היו הנציגים בים הבריטיים בארץ-ישראל?“

„בחיץ!“ מודיע המורה הראשון. צחי ממחר לשחרר אותו.

מראשי עיריית תל-אביב זכרו כולם את דינגוף ונמיר. אחדים גם את לבנון, ואחד את רוקח. איש לא זכר את בלון.

„מי היה משה מונטיפיורי?“ התעניין צחי.

„הוגה-דעות יהודי גרמני“, מכר אחד המורים לצחי. הפילנטרופ היהודי-האנגלי, שכנה את השכונה העברית הראשונה מחוץ לחומות ירושלים, התהפך בקברו.

השארו את החקלאות בידיים הנאמנות, ונסענו לחפש עובדי מדינה ידענים בבית ההכרעה של עובדי המדינה, ליד כפר ויתקין. היתה שעת ארוחת-צהריים, והמוכרי רה הציעה לצחי לעמוד בחדר האוכל, כרוכל בשוק, ולשאל מי רוצה להשתתף.

... היינו נימוסיים ונסענו הלאה...“

חדש בארץ

השעה כבר 2.30. צחי מויע כהוגן. גבי דורון מגיש לו סיגריות, אחת אחרי השניה. (כמוכין של דובק, בעלת התוכנית).

המצב מתחיל להיות דחוק. שני מורי-דרך של מוניות תיירים, נפסלו בגלל מיעוט ידיעותיהם, ובגלל צורת די בורם הלקויה. האחד מתנצל: „אני עוד חדש בארץ.“ הוא עלה רק בשנת 1946.

אנחנו שוב בכביש ירושלים.

מחליטים על נסיון אחרון — או קיבוץ הראל או קיבוץ נחשון, הסמוכים לכביש. הפור נפל על נחשון ופנימה.

גיוס קצר של מועמדים, הבחינות פוסלות אחדים, עד שלבסוף נמצאת המועמדת: מירה מאיר נחטפת ישר מחדרה ובאה אתנו.

... וזה כתב החידה: עם רבים מבאי יום גימל לימדתי ידי לאחוז במעדר בנחלת מו"נ. גם הייתי בין הראשונים אשר ערכו שורותיהם בתוכנית יתרו, ואשר נשבעו תחת התאנה, לחיים ולמוות בארצנו.

„האינניר העושה מטעם תומכי עובדי האדמה וחרושת-המעשה מבטיח לתמוך אותנו, למען תהיה לפועל נחלת כרם, וגם אני אחפוף להיות עם האחים. על כן, סמנתי לי קצת נאפוליונים, שקיבצתי על יד מעמלי, בחצר ביתו של ראש מצביא לנו.“

זה כל כתב החידה. נקדי, האם אתה שומע אותי?“

נקדימון רוגל ויצחק שמעוני הם הוריה הרוחניים והמעשיים של התוכנית. לפני כשנה נסעו השניים לאירופה, לעבור בתחנות-הרדיו השונות ולחפש תוכניות ביזור חדשות לשידורי הגל הקל.

(המשך בעמוד 22)

הגדול
הרגע הגדול של גילוי קופת הברזל על-ידי צבי שיימן. צבי (בגופיה ליד חיים יבין עם האזניות) הגיע למקום זקת לפני סיום הזמן המוקצב, זיכה את מירה ב־746 לירות ואת עצמו ב־30 לירות.

תגלה ליובל (11). בחצר ביתו הוטמן המטמון. יובל לא הולך הערב לישון, כי ארבעה שבועות הוא מאזין לתוכנית המטמון ברדיו.